

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència de 8 de setembre de 2022](#), del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en relació amb l'assumpte C-614/20, sobre la possibilitat d'imposar, mitjançant regles generals, **l'obligació de transport gratuït a determinades categories de viatgers**.

En aquest cas el TJUE ha emès una sentència que té per objecte una petició d'una decisió prejudicial que planteja que quan una autoritat competent no ha subscrit un contracte de servei públic amb una empresa de transport, sinó que ha imposat per llei als transportistes que explotin serveis reguladors de viatgers, si aquesta obligació es pot qualificar com a "obligació de servei públic" en el sentit de l'article 2 del Reglament (CE) núm. 1370/2007, sobre els serveis públics de transport de viatgers per ferrocarril i carretera.

El TJUE declara que l'article 2, lletra e), del Reglament (CE) núm. 1370/2007 s'ha d'interpretar en el sentit que la "obligació de servei públic" a què es refereix inclou l'obligació imposada a l'empresa que presta a un estat membre el servei de transport de viatgers per ferrocarril o per carretera, establerta per disposició legal, de transportar gratuïtament i sense rebre una compensació de l'Estat a determinades categories de viatgers, en particular, infants en edat escolar i persones amb discapacitat. Això no obstant, les autoritats competents estan obligades a concedir a aquestes empreses una compensació per la incidència financera neta, positiva o negativa, en els costos i en els ingressos que per a elles s'hagin derivat del compliment d'aquesta obligació, evitant una compensació excessiva.

2. [Sentència de 15 de setembre de 2022](#), de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **contractació** en relació amb les ofertes anormalment baixes.

El TJUE, en aquesta sentència, resol les qüestions prejudicials i interpreta els articles 38, 49 i 55.2 de la Directiva 2009/81/CE, en el marc d'un contracte que tenia per objecte l'adjudicació, la planificació, el desenvolupament i la gestió de l'expedició de DNI i a tals efectes assenyala:

- A) En relació amb les ofertes anormalment baixes:

Que, en el cas d'ofertes anormalment baixes, és obligació del poder adjudicador verificar si l'oferta presenta un valor anormalment baix. Després del procés de verificació haurà d'adoptar una decisió motivada sobre si l'admet o la rebutja i l'omissió d'aquest procediment obligatori de verificació pot ser objecte d'impugnació en el marc del recurs contra l'adjudicació del contracte.

- B) En relació amb el procediment abreujat, que el fet que el contracte vagi adreçat a un gran nombre de persones o de situacions jurídiques potencialment afectades no constitueix una circumstància excepcional que justifiqui la utilització del procediment abreujat.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

3. [Sentència 84/2022](#), de 27 de juny, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional. Recurs d'empara sobre **comunicacions electròniques**.

El TC estima el recurs d'empara i declara la nul·litat de la sentència del Jutjat Central Contenciós Administratiu, així com de la interlocutòria que va resoldre l'incident de nul·litat i de les resolucions administratives que van sancionar el recurrent en empara per una infracció en matèria de transport, i acorda retrotreure les actuacions administratives fins el moment anterior a la comunicació electrònica del requeriment de la inspecció de transport, a fi que aquesta es realitzi d'acord amb l'article 26 CE.

En aquesta sentència, el TC estableix un criteri bàsic en el sentit que el desconeixement per part de l'interessat de les comunicacions electròniques, que amb motiu de la substanciació del procediment administratiu sancionador li van ser remeses per via electrònica, vulnera el dret del recurrent en empara del seu dret constitucional a la defensa i a ser informat dels fets de què li acusen. No es pot responsabilitzar a l'interessat de no conèixer l'adreça del correu electrònic que l'Administració li havia assignat ni de la resta de comunicacions per la manera en què es va traçar de manera manuscrita la seva adreça de correu electrònic i aquest fet no és equiparable amb els casos en què existeixi imperícia o manca d'atenció.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 688/2020](#), de 8 de juny, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència, en relació amb la justificació de **subvencions**.

El TS estima el recurs de cassació d'interès cassacional i, en conseqüència, estableix l'obligació del reintegrament parcial de la subvenció concedida quant als conceptes que s'han considerat com a despeses no subvencionables.

En aquest sentit, el TS entén que la verificació i comprovació desplegada per l'Administració en relació amb la justificació de les despeses d'una subvenció concedida que culmina amb la liquidació de l'import i l'abonament de la quantia no impedeix que, posteriorment, l'Administració dugui a terme un control ple de l'activitat subvencionada i procedeixi a la incoació d'un procediment de reintegrament.

En aquest cas no és necessari acudir a la revisió d'ofici dels actes administratius, ja que l'acte de comprovació inicial de l'òrgan gestor no és un acte administratiu que ha esdevingut definitiu i ferm. Així és, les certificacions emeses en un primer control són més aviat formularis estandarditzats per lliurar els fons necessaris que s'expedeixen contra acreditació de despeses atribuïdes a la subvenció i no impedeix la incoació posterior d'un procediment de reintegrament per incompliment.

5. [Sentència 771/2022](#), de 16 de juny, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en relació amb el **dret d'un funcionari a percebre la gratificació per hores extraordinàries durant la seva incapacitat temporal**.

El recurs de cassació es va interposar contra la sentència d'un Jutjat Contenciós Administratiu que reconeixia el dret d'un funcionari a la percepció, a més de quantitats ja abonades en concepte de garantia complementària del 100% de retribucions per la seva situació d'incapacitat temporal, de les quantitats que li corresponen per productivitat/nocturnitat i per gratificació extraordinària associada a la prestació d'hores extra.

Es pretén determinar si amb l'incís relatiu a les “retribuciones que se vinieran percibiendo” de l'article 9 de l'RDL 20/2012, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostaria i de foment de la competitivitat, es fa referència a les percebudes com a fixes i periòdiques o si, com va considerar la sentència recorreguda, comprenen també altres complementàries de caràcter variable que es troben vinculades al treball efectiu fora del torn o jornada ordinària, en aquest cas, la gratificació per hores extraordinàries.

El TS, en el cas concret, assenyala que el funcionari percebia la gratificació per hores extra de manera continuada, no aïllada o excepcional, sinó ordinària, restant així desvirtuada la seva naturalesa i convertida en una retribució fixa, i com tal, computable a efectes de complementar la prestació per incapacitat temporal; per la qual cosa desestima del recurs d'apel·lació.

6. [Sentència 1104/2022](#), de 27 de juliol, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en relació amb les **notificacions postals**.

Els antecedents d'aquest procés eren els següents: el TSJ d'Aragó va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per una comunitat de regants contra la resolució de la *Confederación Hidrogràfica del Ebro* que li va imposar una sanció econòmica per import de 16.820 euros i una indemnització per danys i perjudicis per import de 5.606 euros per la comissió d'una infracció consistent en incomplir la concessió d'aigües del riu Ega de la qual era usuària i detreure cabdals sense autorització.

Contra la sentència del TSJ d'Aragó, la entitat sancionada va interposar recurs de cassació davant el TS i aquest òrgan judicial va estimar el recurs de cassació, anul·lant la sentència i revocant la sanció i la indemnització, per un defecte formal en relació amb la notificació.

Així, el TS estima que, un cop realitzats els dos intents de notificació sense èxit per part del personal de Correos, s'ha de deixar al destinatari avís d'arribada en el corresponent caseller domiciliari, quan això sigui possible, acreditant aquest extrem en l'expedient administratiu corresponent. L'intent de notificació a què fa referència l'article 58.4 de la LRJPAC, a l'efecte del compliment màxim de duració del procediment, comprèn i exigeix l'avís d'arribada. És requisit imprescindible conforme a la reglamentació postal, no només que es realitzin els dos intents de notificació, sinó també que el servei de correus deixi constància en el caseller domiciliari del destinatari de l'avís d'arribada, fets dels quals ha de quedar constància en la documentació estesa pel personal de l'operador.

SALA SOCIAL

7. [Sentència 613/2022](#), de 6 de juliol, de la Sala Social del Tribunal Suprem. Recurs de cassació per a unificació de doctrina en matèria de **tracte retributiu desigual i vulneració del dret d'igualtat**.

El recurs de cassació l'ha interposat una treballadora, amb categoria professional de netejadora, que presta serveis en un ajuntament en virtut de successius contractes temporals, contra la sentència de 7 de novembre de 2018, del TSJ d'Andalusia. La recurrent reclama les diferències salarials entre el que li abonen i el que li correspon als treballadors fixos segons conveni col·lectiu.

El TS estima el recurs de cassació per a unificació de doctrina i anul·la la sentència recorreguda, ja que considera discriminatòria, amb caràcter general, tota diferència en aquells aspectes de la relació de treball en que existeixi "igualtat radical i inicial entre uns i altres treballadors", i més específicament, les diferències salarials del personal temporal respecte al fix, de conformitat amb el que disposa l'art. 15.6 de l'Estatut dels treballadors. Així mateix, conclou que la sentència recorreguda infringeix clarament el que disposa la clàusula quarta de la Directiva /CE 1999/70 i la doctrina fixada per la sentència del TJUE de 22 de desembre de 2010, sobre discriminació retributiva amb el personal fix en relació amb l'art. 14 CE.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCA

SALA SOCIAL

8. [Sentència 509/2022](#), de 14 de juliol, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en relació amb les setmanes de **permís per naixement de fills en el cas de famílies monoparentals**.

La qüestió que se suscita és la següent: la recurrent mare soltera va reclamar el permís retribuït per maternitat de 32 setmanes i no de les 26 setmanes que se li havien concedit ja que considerava que mentre en les famílies parentals els permís és de 32 setmanes, amb una part obligatòria per a ambdós progenitors (sis setmanes obligatòries per al pare), en el cas de família monoparental és de 26 setmanes, fet que vulnera el principi d'igualtat i, a més, perjudica al fill nascut en una família monoparental.

El TSJ de Madrid desestima el recurs de suplicació ja que entén que el fet que el permís sigui de 32 setmanes en els casos de família parental no té com a finalitat que en aquests casos el període de la cura del fill nascut sigui major, sinó l'obligació d'ambdós progenitors d'implicar-se en la cura del fill, per la qual cosa considera que no hi ha discriminació en aquest cas.

Aquesta sentència no és ferma i s'hi pot interposar el recurs de cassació per a unificació de doctrina davant el Tribunal Suprem.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

9. [Sentència 362/2022](#), de 27 de juny, del **Jutjat de Primera Instància núm. 51 de Madrid**, referent a la **intromissió il·legítima i vulneració del dret a l'honor**.

El Jutjat desestima la reclamació presentada per l'interessat per una possible intromissió i vulneració al seu honor ja que, segons els fets acreditats en les actuacions, l'interessat és entrenador de bàsquet i les jugadores de l'equip havien concedit una entrevista en un diari escrit en què criticaven l'aptitud del demandant en relació amb l'alimentació, el pes de les jugadores i el maltractament psicològic.

El Jutjat, d'acord amb les proves aportades, arriba a la conclusió que no existeix vulneració del dret a l'honor ni una intromissió il·legítima perquè els fets criticats són veraçs ja que tenen suport fàctic, que no existeix desqualificacions ni insults i, a més, es tracta d'una persona pública i d'una informació d'interès general, per la qual cosa desestima íntegrament la demanda.

Aquesta sentència no és ferma, per tant, es podrà interposar recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial.